

РЕШЕНИЕ

№ 3854

гр. С., 26.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 166 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: М.С.Д.

при участието на секретаря Е.Е.Д.

като разглежда докладваното от М.С.Д. Гражданско дело № 20211110151728 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 411 КЗ.

Предявен е от ищеца **ЗАД „фирма” АД** иск с правно основание **чл. 411, ал. 1 КЗ** за осъждане на ответника **„фирма” АД** да заплати сумата **1112,75 лева**, представляваща регресна претенция по щета № /номер щета/, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска 03.09.2021 г. до заплащане на вземането.

Ищецът **ЗАД „фирма” АД** твърди, че на 25.11.2016 г. в гр. Бургас между ул. „Т.” и ул. „Б.”, в срока на застрахователното покритие по договор за имуществено застраховане по застраховка „каско” е настъпило събитие – ПТП, в причинна връзка с което са причинени щети на застрахованото МПС Грейт Уол модел Волекс с рег. № /рег. номер на МПС/. Твърди, че вина за настъпване на процесното ПТП има водачът на застрахования при ответника по задължителна застраховка ГО на автомобилистите МПС Ауди А4 с рег. № /рег.номер на МПС/, който предприема маневра ляв завой и неспазвайки достатъчно разстояние и безопасна дистанция удря в задната част намаляващия скоростта заради наличието на пешеходна пътека увредено застрахованото МПС Грейт Уол модел Волекс с рег. № /рег. номер на МПС/. Поддържа, че щетите са на стойност 4069,76 лева, като поддържа да е изпълнил задължението си за заплащане на застрахователно обезщетение чрез заплащане за ремонта в сервиз. Претендира от ответника като застраховател на гражданската отговорност на делинквента регресно вземане за платеното обезщетение и разноски за определянето му в размер на 15 лева. Твърди че ответникът, въпреки че бил поканен, не е заплатил дължимото обезщетение в цялост. Моли съда да уважи предявения иск и претендира присъждане на разноски.

Ответникът „фирма” АД в депозирания в срока по чл. 131, ал. 1 ГПК отговор оспорва исковата претенция по основание и размер. Счита, че заплатената сума от 2957,01 лева покрива дължимата от ответника по претенцията. Оспорва предната дясна врата на увредения автомобил и панел заден десен да са били за подмяна и твърди, че детайлите подлежат на отремонтване. Моли съда да отхвърли предявения иск и претендира присъждане на разноски.

След като взе предвид изложеното в исковата молба и отговора, събраните по делото доказателства и изявленията на страните, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно между страните, поради което и не подлежи на доказване, обстоятелството, че ищецът е заплатил по договор за имуществено застраховане КАСКО застрахователно обезщетение в посочения в исковата молба размер 4069,76 на собственика на уредения МПС Грейт Уол модел Волекс с рег. № /рег. номер на МПС/ за вредите причинени от ПТП, настъпило на 25.11.2016 г. в гр. Бургас между ул. „Т.” и ул. „Б.” от виновното противоправно поведение на водача на МПС Ауди А4 с рег. № /рег.номер на МПС/, както и наличието на валиден договор за застраховка Гражданска отговорност за МПС Ауди А4 с рег. № /рег.номер на МПС/ при ответното дружество, както и че по регресната претенция ответникът е заплатил на ищеца частично, а именно сумата от 2957,01 лева.

Съдът кредитира изцяло заключението на вещото лице инж. Й.Й. по назначената съдебна автотехническа експертиза като обективно безпристрастно и компетентно даденото. Вещото лице сочи, че е налице причинно-следствена връзка между произшествието и настъпилите и обезщетени вреди по МПС Грейт Уол модел Волекс с рег. № /рег. номер на МПС/. Посоченият от вещото лице размер на разходите необходими за отстраняване на щетите по средни пазарни цени към 25.11.2016 г. е 3803,84 лева.

Основателността на предявения осъдителен иск по чл. 411 КЗ се обуславя от установяване на правопораждащ фактически състав, който включва следните елементи: 1/ наличие на валиден и действащ към датата на процесното ПТП договор за имуществено застраховане, сключен между ищеца като застраховател и собственика на увредения автомобил; 2/ заплащане на застрахователно обезщетение от ищеца – застраховател на застрахования в изпълнение на сключения между тях договор; 3/ отговорност на предизвикалия ПТП водач по чл. 45, ал. 1 ЗЗД, възникнала при осъществяване изискуемите елементи на непозволеното увреждане – деяние, противоправност, настъпили в причинна връзка с деянието вреди и вина, която по арг. от чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага; 4/ наличие на валидно застрахователно правоотношение между делинквента и ответника по застраховка „Гражданска отговорност“, със застрахователно покритие към датата на ПТП.

Предвид отделените за безспорни факти и обстоятелства и направеното частично плащане преди завеждане на настоящото производство, спорен по

делото е единствено размерът на претърпените вреди.

Застрахователното обезщетение за имуществени вреди на превозни средства, което се дължи от застраховател по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите на увредените трети лица се определя по правилата на чл. 499, ал. 2 КЗ и клаузите на конкретния застрахователен договор. Принципът на пълната обезвреда, залегнал в чл. 499, ал. 2 КЗ, означава, че обезщетението има за цел да постави увредения в имущественото състояние, в което той е бил преди увреждането – да се приведе увреденото МПС в изправно и годно за движение техническо състояние. Следователно застрахователят по гражданска отговорност в хипотеза на регрес спрямо него заплаща само стойността на вредите, дължащи се на унищожаване или повреждане на вещта до размера на нейната действителна стойност към момента на осъществяване на застрахователното събитие. При нейното пълно или частично унищожаване тази действителна стойност се определя от пазарната цена, по която вещ от същото качество и вид може да бъде купено. В този смисъл е съдебната практика на ВКС, според която действителната стойност на вредата по смисъла на чл. 273, ал. 2 и чл. 203 КЗ /отм./, аналогични на чл. 499, ал. 2 и чл. 400 КЗ, е пазарната стойност, достатъчна към момента на увреждането за закупуването на имущество от същия вид, респ. пазарната стойност на ремонта за отстраняване на настъпилата вреда /Решение № 115/9.07.2009 г. по т.д. № 627/2008 г. на ВКС, ТК, II ТО/.

В разглеждания случай съгласно заключението на автотехническата експертиза стойността, необходима за възстановяване на процесния лек автомобил, изчислена на база средни пазарни цени към датата на настъпване на процесното ПТП е 3803,84 лева. Изчислената именно по този начин стойност съдът преценява като обективен критерий за действително причинените вреди, тъй като тя е определена след проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на който оперират официален сервиз за съответната марка лек автомобил и други доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти. В тази връзка следва да се посочи, че сумата, изчислена на база средни пазарни цени от алтернативни източници, не онагледява средните пазарни цени към датата на процесното ПТП, тъй като тя е изчислена на база средни цени, но само от алтернативни доставчици, т.е. съобразени са цените само от ограничен сегмент от пазара на части, боя, материали и труд. Неприложима в случая е и стойността, изчислена с прилагане на корекционен коефициент на новите части към датата на ПТП. Действително деликтната отговорност е насочена към обезщетяване на негативния интерес /увреденото лице да бъде поставено в състоянието преди деликта/, но за постигане на тази цел на увреденото лице не следва да се вменява в тежест възстановяването на вредите с овехтени части /в някои случаи това би било и невъзможно предвид спецификата на увредената част/. Ето защо обезщетението следва да е в размер, необходим за възстановяване на вещта, като делинквентът понесе и отговорността за влагането на нови части при отстраняване на щетите.

Не може да бъде споделено възражението на ответника за недължимост на сумите за подмяна на предна дясна и задна дясна врата, доколкото вещото лице изрично е посочило, че всички детайли описани от застрахователя със степен „подмяна“ е било необходимо да бъдат заменени с нови, тъй като тяхното възстановяване е било невъзможно.

На основание чл. 411, ал. 1, изр. 1 КЗ ищецът има право да получи и обезщетение за направените обичайни разходи във връзка с щетата. Съдът приема, че сумата от 15 лв., съставлява обичаен разход за приключване на застрахователната щета по смисъла на чл. 411, ал. 1 КЗ, поради което същата следва да се включи в общия размер на дължимата от ответника сума.

С оглед горното съдът намира, че са налице всички материални предпоставки, които обуславят възникването на спорното материално право, поради което главният иск е основателен до сумата от 861,83 лева /предвид направеното плащане в размер на сумата 2957,01 лева преди завеждане на делото/. Следва да се присъди и законната лихва върху обезщетението от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане. За горницата над посочената сума до пълния предявен размер искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

С оглед изхода на спора и предвид изрично направеното искане в тази насока, право на разноски възниква и за двете страни. В полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените деловодни разноски съобразно представения списък по чл. 80 ГПК, от които държавна такса в размер на 50,00 лева, депозит за експертиза в размер на 200,00 лева и реално заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 361,07 лева. Ответникът своевременно е противопоставил възражение за прекомерност на претендираното от ищеца възнаграждение за процесуално представителство, което съдът намира за неоснователно, тъй като е съобразено с установените размери в чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, извършените процесуални действия и фактическата и правна сложност на делото. Съобразно уважената част от иска на ищеца се следва сумата от 473,28 лева – разноски в производството пред СРС.

В полза на ответника следва да бъдат присъдени включените в представения списък по чл. 80 ГПК разноски, както следва: 200 лева – депозит за експертиза. Съобразно отхвърлената част от иска на ответника се следва сумата от 45,10 лева – разноски в производството пред СРС.

Мотивиран от гореизложеното, настоящият състав на Софийски районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА „фирма” АД, ЕИК със седалище и адрес на управление гр. С., /населено място/, бул. „...” № 1 ДА ЗАПЛАТИ НА ЗАД „фирма” АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „...” № 59 на основание чл. 411, ал. 1 КЗ сумата 861,83 лева, представляваща регресна

претенция по щета № /номер щета/, за вредите на МПС Грейт Уол, модел Волекс с рег. № /рег. номер на МПС/ причинени от ПТП, настъпило на 25.11.2016 г. в гр. Бургас между ул. „Т.” и ул. „Б.” от виновното противоправно поведение на водача на застрахованото при ответника по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” МПС Ауди А4 с рег. № /рег.номер на МПС/, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска 03.09.2021 г. до изплащане на вземането и на основание **чл. 78, ал. 1 ГПК** сумата от **473,28 лева** – разноски в производството пред СРС като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над присъдената сума до пълния предявен размер от **1112,75 лева** като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ПРИСЪДЕНИТЕ СУМИ могат да бъдат заплатени на ищеца по следната банкова сметка: IBAN: /банкова сметка/.

ОСЪЖДА ЗАД „фирма” АД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. С., бул. „.....” № 59 **ДА ЗАПЛАТИ НА „фирма” АД, ЕИК** със седалище и адрес на управление гр. С., /населено място/, бул. „....” № 1 на основание **чл. 78, ал. 3 ГПК** сумата от **45,10 лева** – разноски в производството пред СРС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____